

ПРЕД СЛОВО.

Когато изъ първо видѣхъ по дръвиги-тъ мѣста чи дѣца-та начевать да четать на книги писани по тѣхны-ать азыкъ, познахъ колко сѣ стръвять по насъ оучители-тъ и колко на праздано мѣки тѣглать горки-тъ дѣца. Защо като преминать младостъ-та си въ школа-та сѣ съ толкози страхъ и трепераніе, излазять и не знають баримъ има-то си да пишать, ннти да си смѣт-нать щото зѣмать и даватъ, ами по до-гѣни-тъ, ако имъ сѣ слѣчи, по навчатъ сѣ малко нѣщо. Почвдихъ сѣ какъ презъ тол-кози вѣкове не сѣ намѣри ни единъ да познай това шкѣлно состоаніе, и да по-кажи единъ правъ пѣть камто оученіе-то. Надѣихъ сѣ дано баримъ сѣга сѣ оубади нѣкой, но, щт колкото познахъ чи сѣ трѣ-дять за всеродны пользы, ни единъ не сѣ намѣри да смысли несчастны-тъ дѣца и да сочини за тѣхъ нѣкоя книжка. Това дѣло